

LBRIS

We know
books

AGATHA CHRISTIE

DE CE NU EVANS?

Traducere din limba engleză
RALUCA CONȚIU

LITERA
București

Why Didn't They Ask Evans?

Agatha Christie

Why Didn't They Ask Evans? Copyright © 1934 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie signature
are registered trade marks of Agatha Christie Limited
in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

www.agathachristie.com

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

De ce nu Evans?

Agatha Christie

Copyright © 2024 Agatha Christie Limited

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Design copertă: Pau Taverna

Ilustrație copertă: César Sánchez

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTIE, AGATHA

De ce nu Evans? / Agatha Christie;

trad.: Raluca Conțiu.

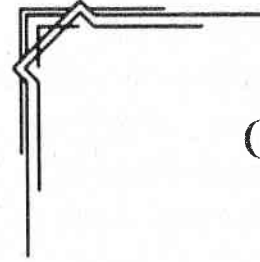
- București: Litera, 2024

ISBN 978-630-342-384-5

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111

*Lui Christopher Mallock,
în memoria lui Hinds*

CAPITOLUL I

ACCIDENTUL

I

Bobby Jones își poziționează mingea, exersă mișcarea, retrase crosa încet, apoi lovi mingea cu viteza fulgerului.

Zbură, oare, mingea drept înainte, ridicându-se în aer și aterizând apoi pe iarbă, la o distanță rezonabilă de cea de-a paisprezecea gaură?

Nicidecum. Prost lovită, pluti pe deasupra pământului și se opri direct în *bunker*¹!

Nu exista public înfocat care să-și exprime dezamăgirea. Martorul solitar al acestei lovituri nu se arată deloc surprins. Iar asta era ușor de explicat - pentru că nu un maestru american al jocului de golf lovise mingea, ci numai cel de-al patrulea fiu al vicarului din Marchbolt, un mic orașel din Țara Galilor, de pe coastă.

Bobby murmură o înjurătură profană.

¹ Groapă cu nisip, obstacol pe teren considerat hazard în regulamentul de golf (n.tr.)

Era un tânăr prietenos, de vreo 28 de ani. Nici cel mai bun prieten al său nu ar fi putut spune că era frumos, dar avea un chip plăcut, iar ochii lui câprui aveau privirea prietenoasă a unui câine.

-Joc tot mai prost în fiecare zi, mormăi el abătut.

-Te forțezi, îi răspunse însoțitorul său.

Doctorul Thomas era un bărbat de vârstă a doua, cu părul cărunt și o față veselă și roșie. El nu lovea niciodată cu tot avântul. Dădea lovituri scurte și directe și de obicei înfrângea jucători mai buni, dar mai dezorganizați.

Bobby își atacă violent mingea cu o crosă. A treia oară, avu succes. Mingea ateriză la mică distanță de gaura lângă care doctorul Thomas ajunsese din două lovituri cu crosa cu cap de metal.

-Gaura dumitale, spuse Bobby.

Trecură apoi la următoarea țintă.

Doctorul lovi primul - o lovitură directă, frumoasă, dar care nu trimise mingea la distanță mare.

Bobby oftă, își potrivi mingea, o aranjă din nou, clătină crosa timp îndelungat, o duse în spate, închise ochii, își înălță capul, lăsă umărul drept în jos, făcu tot ceea ce nu ar fi trebuit să facă și apoi trimise mingea cu putere în mijlocul traseului.

Trase adânc aer în piept, cu satisfacție. Bine cunoscuta tristețe a jucătorului de golf dispăru de pe fața lui, pentru a fi înlocuită de la fel de bine cunoscuta exaltare a jucătorului de golf.

-Acum, știu ce făceam, spuse Bobby - deloc adevărat.

O lovitură perfectă cu crosa cu cap de metal, un mic imbold cu o alta și Bobby marcă. Ajunse la gaură din patru lovituri, iar doctorul Thomas rămase cu una singură în avans.

Plin de încredere, Bobby ajunsese la ținta de la a șaisprezecea gaură. Făcu din nou tot ce nu trebuia să facă, dar de data aceasta nu se întâmplă nici un miracol. În schimb, se întâmplă ceva uimitor, magnific, aproape supraomnesc. Mingea zbură în unghi drept.

-Dacă s-ar fi dus drept... spuse doctorul Thomas.

-Dacă, răspunse Bobby, amărât. Mi s-a părut că aud un țipăt! Sper că mingea n-a lovit pe nimeni.

Își aruncă privirea în dreapta sa. Lumina îl împiedica să vadă bine. Soarele era pe punctul de a apune și, deoarece se uita drept în direcția lui, îi era greu să distingă ceva. De asemenea, de deasupra mării se ridica o ceață ușoară. Marginea falezei se afla la câteva sute de metri mai încolo.

- Nu se poate face nimic, spuse el. I-a sosit ceasul, amărătul de el! Are coloana ruptă. Măi să fie! Probabil nu cunoștea cărarea și, când s-a ridicat ceața, a căzut peste margine. Le-am spus celor din consiliu de o grămadă de ori că ar trebui montată o balustradă aici. Doctorul se ridică. Mă duc să aduc ajutoare, spuse el. Trebuie făcute aranjamente pentru a sălta trupul. Se va face întuneric înainte să terminăm. Rămâi aici?

Bobby făcu un gest aprobator.

- Nu se mai poate face nimic pentru el? Întrebă el.

Doctorul clătină din cap.

- Nimic. Nu mai durează mult - pulsul îi slăbește repede. Va mai rezista cel mult douăzeci de minute. Poate că își va recăpăta cunoștința chiar înainte de sfârșit; dar cel mai probabil, nu. Cu toate acestea...

- Voi rămâne, spuse Bobby repede. Dumneata du-te! Dacă-și revine, este vreun medicament, ceva... spuse el ezitant.

Doctorul clătină din nou din cap.

- Nu va simți durere, zise el. Deloc.

Întorcându-se, începu să se cațăre pe stâncă. Bobby îl urmări cu privirea până când dispăru dincolo de margine, făcându-i cu mâna.

Bobby făcu un pas sau doi pe marginea îngustă, se așază pe o leșitură de stâncă și își aprinse

o țigară. Povestea asta îl zguduise. Până acum, nu mai avusese vreun contact apropiat cu boala sau cu moartea.

Cât nenoroc exista în lume! Un val de ceață într-o seară frumoasă, un pas greșit - și o viață curmată. Bărbatul arăta bine - probabil nu fusese bolnav nici o zi în viața lui. Paloarea morții iminente nu făcea să pălească bronzul pielii sale. Un bărbat care trăise o viață în aer liber - poate peste graniță. Bobby îl studie mai îndeaproape - părul castaniu cărlionțat avea ușoare urme argintii pe la tâmpile, nasul mare, maxilarul puternic, dinții albi, care se întrezăreau printre buzele întredeschise. Apoi, umerii largi și brațele vânjoase. Picioarele erau îndoite într-un unghi straniu. Bobby se cutremură și își îndreptă din nou privirea asupra feței străinului. O față atractivă, plină de umor, hotărâtă, fața unui om plin de resurse. Ochii, se gândi el, erau probabil albaștri.

Tocmai când gândurile lui ajunseră în acest punct, ochii bărbatului se deschiseră brusc.

Erau albaștri - un albastru clar, profund. Privirea bărbatului se îndreptă asupra lui Bobby, fără nici o urmă de nesiguranță sau tulburare. Ochii îi păreau pe deplin conștienți. Erau gânditori și, în același timp, păreau să pună o întrebare. Bobby se ridică numaidecât și se duse lângă bărbat.

Înainte să ajungă, celălalt vorbi. Vocea lui nu era slabă – ci răsună clară și plină de rezonanță.

- *De ce nu Evans?* spuse el.

Apoi fu cuprins de un tremur ușor, pleoapele îi căzură, la fel ca maxilarul...

Bărbatul muri.

CAPITOLUL 2

TAȚI ÎNGRIJORAȚI

Bobby îngenunche lângă el, dar nu încăpea în-
doială. Bărbatul era mort. Un ultim moment de
conștientă și apoi – sfârșitul.

Aproape scuzându-se, Bobby băgă mâna în bu-
zunarul mortului și, scoțând o batistă de mătase,
o așeză cu reverență peste fața acestuia. Nu mai
putea face nimic altceva.

Observă însă că acțiunea lui mai scosese ceva
din buzunar. Era o fotografie și, în timp ce o pu-
nea la loc, îi aruncă o privire.

Era fotografia unei femei, cu o față straniu de
fascinantă. O femeie blondă, cu ochii depărtați.
Părea să fie mai mare decât o fată, cu siguranță
sub 30 de ani, dar calitatea frapantă a frumuseții
ei aprinse imaginația tânărului mai mult decât
frumusețea ei în sine. Era tipul acela de față, se
gândi el, care nu era ușor de uitat.

Cu mișcări blânde și pline de reverență, puse
fotografia înapoi în buzunarul din care ieșise, apoi
se așeză din nou, așteptând întoarcerea doctorului.